

DE STER

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Evenzoo heb Ik Mijn eeuwig verbond in de wereld gezonden om een licht tot de wereld te zijn, en om eene banier voor Mijn volk en voor de volkeren te wezen.

Leer en Verb. 45:9.

15 MAART 1931

No. 6

36e JAARGANG

EEN WONDERVOLLE ORGANISATIE.

President Charles W. Nibley.

Het „Mormonisme” neemt een singuliere en eenige plaats in in de wereld, waar het beweert dat het de Kerk van Jezus Christus is. Het is een op rechtvaardigheid gegrondveste geloofsbelijdenis, geworteld in de volmaakte wet der vrijheid, en het daagt de wereld uit, iets te voorschijn te brengen dat wedijveren kan met de organisatie die de Heere geopenbaard heeft en door dewelke Hij Zijn rechtvaardigheid en Zijn doeleinden op aarde bekend maakt. Zonder dit Priesterschap, zoo wordt ons geleerd, wordt de kracht der godzaligheid den menschen niet geopenbaard in het vleesch.

De organisatie van dit allermerkwaardigst geestelijk raderwerk, de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche heiligen genoemd, is op zich zelf een wonder. Wij leeren geloof in God en in Zijn Zoon Jezus Christus, geloof in den Profet Joseph Smith, geloof in het Boek van Mormon, geloof in de miraculeuze geboorte, het leven en de opstanding van den Verlosser.

Dus is het „Mormonisme” hier met een zending en de Heere heeft mannen en vrouwen verschaft die standvastig en trouw zijn om dit werk voort te zetten. Zijn dienstknechten zijn vastbesloten mannen Gods. Geloofsmannen, die overtuigd zijn dat God gesproken heeft; die verzekerd zijn in hart en ziel dat dit Zijn bijzonder werk is; dat Hij het gesticht heeft, en zij gelooven en aanvaarden dat zonder voorbehoud en ondubbelzinnig. Ik geef er getuigenis van. Jezus Christus is de Zoon des levenden Gods, Wien te kennen het eeuwige leven is. Ik geef getuigenis van Zijne zending, van Zijn leven en van Zijne verrijzenis. Indien wij Laterdaagsche heiligen dit geloof niet vóórstaan, zal de Zoon des

Menschen, wanneer Hij komt, geloof vinden op aarde? Ik zeg u: waarlijk bitter weinig, tenzij de Laterdaagsche heiligen en hunne zoons en dochters na hen de zending volbrengen waartoe zij geroepen zijn.

Dit is geen Kerk door een mensch gesticht, door menschenwijsheid — het is de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche heiligen. Hierin is de waarheid, het licht en de weg — een volmaakte wet van vrijheid en van gerechtigheid. Dit is Gods Kerk, dit is De Kerk: de eenigste Kerk die Hij erkent op aarde met Zijn Priesterschap — de eenigste in heel de wereld. Wij dagen de wereld uit, daaraan hare aandacht te schenken. Zij wordt door Hem geleid. Ik weet zoowaar als ik leef dat dit de Kerk Gods is, dat Jezus is de Christus, dat Joseph Smith Zijn profeet is, van Gods wege gezonden om de Kerk te stichten wier wet een volmaakte vrijheidswet is voor heel het menschdom.

NEEN, SPREEKT GEEN KWAAD.

(Deseret Sunday School Songs No. 88)

Neen, spreekt geen kwaad. Een vriendlijk woord
 Slaat nooit een wond die traag geneest.
 En al trompetten wat men hoort
 Is ver beneën een eedlen geest.
 Veel leeds wordt dikwijls afgewend
 Door 't volgen van een beter plan,
 En is slechts weinig goeds bekend,
 Spreek toch van elk zoo best als 't kan.

Geeft mij het hart dat opspraak schuwt,
 Dat andrer fouten graag bedekt.
 Het betere in de menschheid gruwet,
 Toont men wat haar tot schande strekt.
 Ons drijve een eedler, beter wensch,
 Die wanbegeerten overman':
 Die 't goede zoekt in ieder mensch,
 En spreekt van elk zoo best als 't kan.

Spreekt dan geen kwaad. Gij zoudt misschien
 Zelf erger zijn dan wie gij laakt.
 En mocht gij 't eerst iets laakbaars zien,
 Wees d' eerste niet die 't ruchtbaar maakt,
 Want o! het leven is zoo kort!
 Komt, laat ons hiernaar streven dan:
 Dat er gestaag gesproken wordt,
 Van iedereen zoo best als 't kan.

DE PRESIDENTEN VAN ONZE ZUSTERSHULP- VEREENIGING.

No. 3. Zina Diantha Huntington Young.

(Voor de 4e vergadering in Maart).

„Tante Zina”.

Er zijn vele edele vrouwen, eenige groote vrouwen, en een menigte goede vrouwen, in het verleden en in den tegenwoordigen tijd, verbonden geweest aan het Laterdaagsche Werk. Maar van hen allen was niemand zoo beminnelijk of meer geliefd dan „Tante Zina”. De verklaring zal eenvoudig schijnen, maar het is slechts „schijnen”, want het is niets dan eenvoudig een volmaakt Christelijk leven te leiden, wat deze brave vrouw ruim tachtig jaren gedaan heeft.

Zina Diantha Huntington Young.

Tante Zina was een volmaakt voorbeeld van de leeringen van Paulus in 1 Corinthe 13; toch, met al hare teederheid en voortreffelijke kieschheid van beweegredenen en handelingen was er een forsche sterkte over haar, die haar karakter tot dat van een heldin maakte. Zij was uitermate vlug van begrip, en was heel gevoelig voor boosaardig gedrag of eene minachtende behandeling; maar haar zielsadel verhinderde haar eene slechte behandeling kwaad op te nemen, en zij was gereed om te vergeven lang voor er om gevraagd werd. Het

wordt van haar verhaald dat haar eens verteld werd, dat een zekere vrouw niet van haar hield. Tante Zina keek zwijgend in de oogen van haar aanbrenghster en zeide, met eenvoudige waardigheid en oprechtheid: „Wel, ik houd van haar, en zij kan het zelf niet helpen.”

Van aanzienlijk geslacht.

„Zina Huntington Young stamde af van de lijn van een aanzienlijk geslacht. Lady Salina Huntington, welke kwam van een tak van de familie, was de dochter van den Graaf van Ferrars,

en een medewerker van Wesley, den beroemden hervormer. De stamboom van deze familie en die van George Washington, den grooten Amerikaan, zijn van dezelfde afkomst, eenige geslachten voordat deze aanzienlijke personen geboren werden. De moeder van Tante Zina was een Dimock, en zij was van de familie van Sir Edward Dimock, Ridder, en Kampioen van Koningin Elisabeth. De Dimocks waren voor verscheidene geslachten de erfelijke houders van dezen titel.

De vader van Tante Zina was een van de patriotten die in den oorlog van 1812 dienden. Samuel Huntington, een van de onderteekenaars van de *Declaration of Independence* (Onafhankelijkheidsverklaring), was de oom van dezen stoeren en hoffelijken soldaat. Haar eigen vader stamde af van Simon Huntington, den Puriteinschen emigrant, die in 1633 naar Amerika overstak, maar onderweg aan de waterpokken overleed. Zijn vrouw en kleine kinderen vestigden zich in Roxbury, en waren onder de directe zorg van den beroemden geestelijke, John Elliot.

Haar vroegere leven.

Zina werd den 31sten Januari, 1821, geboren te Watertown, in den Staat New-York, en was de dochter van William Huntington en Zina Baker. De Huntingtons omhelsden het pas herstelde Evangelie van Jezus Christus te Watertown en Zina werd gedoopt toen zij slechts 15 jaar oud was door Hyrum Smith, op den 1sten Augustus 1835. Spoedig daarna verhuisde zij met hare ouders naar Kirtland.

Zoo jong als zij was, ontving zij gedurende dit jaar te Kirtland de twee schoone gave welke haar daarna nooit meer verlieten: die van het spreken in vreemde talen en van de uitlegging der talen. Zij was lid van het koor van den Kirtland Tempel, en begon, zelfs in haar jeugd, aan haar levenswerk, het onderwijzen der jeugd. Zij was eene hoog begaafde onderwijzeres. Zij had niet alleen de gave van onpartijdig onderricht van de bescheiden voorraad van boekengeleerdheid die zij bezat, maar zij had die hoogere, zeldzame gave van mededeelzaamheid van inspiratie van haar eigen idealen en karakter aan de jeugd die aan hare zorgen was toevertrouwd.

Haar later leven.

Zij trouwde reeds jong en had twee aardige jongens, Zebulon en Chariton Jacobs; maar het huwelijk was niet gelukkig en zij scheidde later van haar echtgenoot.

Tante Zina's moeder stierf gedurende de vervolgingen in Missouri, en de familieleden waren allen zoo ziek, dat slechts twee hunner de begrafenis konden bijwonen. Haar vader stierf als een martelaar, in het kamp van Pisgah, nadat de Heiligen uit Nauvoo verdreven waren. De Heiligen waren toentertijd in

den verschrikkelijksten nood. De dooden waren zoo menigvuldig dat het moeilijk was, iemand te vinden die goed in orde was, om hen te begraven. Velen werden begraven met gespleten boomstammen op den bodem van het graf, terwijl de zijkanten waren van kreupelhout dat haastig van den kant van den weg gesneden was. Het was in dezen tijd dat vader Huntington ziek werd, en na 18 dagen stierf.

Tante Zina ging na den dood van haar vader naar Winter Quarters; en zij trok de vlakten over, in 1848, met de familie van haar echtgenoot, loopende, ossen drijvende, kokende bij het kampvuur, en deelde, neen, droeg voor het grootste deel de lasten van de reis. Zij was een ervaren broodbakster. Niemand zal ooit weten hoe weinig zij van haar eigen provisie at, en hoeveel zij aan anderen gaf die minder bevoorrecht waren dan zij zelf.

Tante Zina was jarenlang onderwijzeres, want er moesten scholen zijn; en de vrouwen moesten hun werk vinden, daar de mannen allen druk bezig waren met de inspannende pionnierswerken in de canyon en op het veld. Zij begon te Nauvoo met het onderwijs; daarna had zij eene school in Winter Quarters, en opende tenslotte een kleine klas in haar eigen kleine kamer in het Log Fort.

Later gaf zij haar aandacht aan verschillende liefdadige werken. Zij bewandelde het moeilijke pad van het publieke vertrouwen, zij aan zij met Eliza R. Snow.

Als Werkster voor de Zustershulpvereniging.

Toen de Zustershulpvereniging in 1866 door Brigham Young in Utah georganiseerd werd, werd Tante Zina als penningmeesteres gekozen. Later toen de algeheele organisatie compleet was, op 19 Juni 1880, werd zij als eerste raadgeefster gekozen voor Zuster Eliza R. Snow. Dit ambt hield zij tot aan den dood van Zuster Snow in 1887, toen zij verkozen werd om presidente te zijn, welk ambt zij tot haar dood, op den 28sten Augustus 1902, behield. Zij was dus 15 jaren lang een uitverkoren vrouwe van de Kerk, en geen schooner ziel bekleedde ooit die verheven positie. Toen in 1891 de Zustershulpvereniging opgenomen werd in den Nationalen Raad van Vrouwen, werd Zuster Young vice-presidente van de groote nationale organisatie. Zij werd dus nationaal erkend.

Zending van Zijdecultuur.

Zij werd in de eerste zeventiger-jaren door Brigham Young gekozen en een opdracht gegeven een zijdecultuur in het territorio te vestigen, en tot aan haren dood was zij getrouw aan het vertrouwen dat toen op haar gelegd werd. Wie haar bescheiden verhaal hoorde van het lijden hetwelk zij in stilte te verduren had, terwijl zij werkzaam was op de zijdeboerderij, gevestigd

door Brigham Young in de nabijheid van de stad, hoorde een geschiedenis van ware heldenmoed. Zij had een vreeselijken afkeer van wormen, een geboortemerk in de palm van haar hand hebbende in den vorm van een opgekrulde worm.

Maar toen zij geroepen werd tot het werk in de zijdecultuur, vertelde zij niemand hare kwelling, vast besloten haar tegenzin te overwinnen, al moest het haar leven kosten. En zij overwon in zekere mate. Zij voedde en droeg zorg voor millioenen zijderupsen, en ofschoon er maanden waren dat hare droomen nachtmerries en herinneringen aan haar dagelijkschen griezel waren, aarzelde zij nooit. Zij zag de zijde-industrie vordering maken en betrekkelijk voorspoedig gemaakt door wetsbesluiten. Zij droeg jaren lang eigen gewonnen en gesponnen kleederen als haar beste kleding.

Van nature een verpleegster.

In geen andere tak van werk en streven was Tante Zina beter bekend en meer gewaardeerd dan in haar bediening aan de zieken en stervenden in de huishouding des geloofs. Zij was een engel van hoop en vertrouwen voor duizenden en duizenden van de Laterdaagsche Heiligen. Wie heeft niet de hemelsche troost en geloof gezien, lichtende uit hare oogen als zij zich boog over de zieken of de lijderes streefde! Wiens kind werd er in die vroegere dagen niet verpleegd door de teedere handen van deze engelachtige vrouw! Welke huishouding werd niet beter gemaakt, reiner, heiliger, door de tegenwoordigheid van deze heilige vrouw en vrouwelijke heilige!

Zij was al vroeg onderricht in de eenvoudige praktijken van de verloskunde door een bezoekende dokter, Dr. Mary Barker, en daarna werd zij geroepen, te pas of te onpas, om voor te zitten als een hoogepriesteres aan het geboorte-altaar. Zij hoorde de geboortekreet van meer kinderen dan eenige andere vrouw in Utah.

Zij was de ziel van edelmoedigheid, en toch niet spilziek; zij vergaf een fout, en toch wist zij altijd of de menschen haar belasterden. Zij was welsprekend en had een persoonlijke aantrekkingskracht welke zelfs den wildvreemde terstond aantrok. Zij was liefelijk fier, en hare ziel was vervuld van eene voortreffelijke waardigheid.

Verschillende liefdewerken.

Zij werkte jaren lang als een hoogepriesteres, eerst in het *Endowment House*, en later in den Salt Lake Tempel, waar zij over de vrouwelijke werksters presideerde tot aan den dag van haar dood. In het werk van het organiseeren der Onderlinge Ontwikkelingsvereeningen en Primair Vereeningen was Tante Zina's werk gelijk aan dat van Eliza R. Snow. Zij reisden tezamen: Zuster Snow's daverende uitdaging drong door tot in de diepten van het denken en verstand van de meisjes, terwijl Tante Zina's

lieflijke aanmaning in hunne harten zonk en afdroop op hunne zielen gelijk de dauw op de dorstige heuvelen in de vallei. Zij reisden duizenden en duizenden mijlen, meestal in rijtuigen of wagens, twee en somtijds vier vergaderingen per dag houdende, en organiseerden vertakkingen van de Ontwikkelings-vereenigingen, bezochten de Zustershulpvergadering, spraken over de zijdecultuur, of den steun van staatsindustrie; gewonnen inteekenaren voor de „Woman's Exponent" en spoorden de vrouwen en meisjes aan hunne verantwoordelijkheid, als dochters, vrouwen en moeders goed te bestudeeren, om soms, na afloop van de eene vergadering, naar een verkiezersbijeenkomst te gaan en daar het woord te voeren.

President Zina D. Young stierf bemind en betreurd door hare kinderen, hare vrienden en vriendinnen en haar volk. De vreugde in de harten van degenen die haar kenden bestaat in de verwachting van de gelukkige hereeniging met „Tante Zina" in haar verheerlijkte woning in het Hemelsche Koninkrijk.

VRAGEN.

1. Verhaal wat gij kunt van het voorgeslacht van Zina D. H. Young.
2. Beschrijf het karakter van „Tante Zina."
3. Welk gedeelte van haar karakter zoudt gij het meeste wenschen na te streven?
4. Verhaal eenige van de gebeurtenissen uit haar vroeger leven.
5. Vertel de geschiedenis van haar leven na haar huwelijk.
6. Bespreek de begaafdheden die tot uiting kwamen in haar publieke leven.
7. Verklaar een gebeurtenis in haar leven om te bewijzen hoe zij een groote afkeer overwon teneinde eene opdracht te vervullen, haar door Brigham Young gegeven.
8. Wat is uwe meening van eene vrouw die dat wilde doen?
9. Wat beschouwt gij als haar grootste levensverrichting? Waarom?
10. Wat beteekent het eene Moeder in Israël te zijn?

HET MORMONISME IN DE HOLLANDSCHE PERS.

In „De Telegraaf" van Vrijdagavond 6 Maart verscheen onder den titel: „Naar de Mormonen-stad", een geïllustreerde reisbrief van de hand van den heer J. G. Sleswijk. Het is een zeer lezenswaard artikel.

Hetzelfde artikel, maar onder den titel: „Salt Lake City, de Stad der Mormonen", verscheen in De Courant Het Nieuws van den Dag, Amsterdam, van 7 Maart.

In „Eenheid", Weekblad voor Geestelijke en Maatschappelijke Stroomingen, verscheen op 5 en 12 Maart een artikel „Het Parlement der Godsdiensten en de Mormonen" van de hand van onzen zendingspresident.

Fortuin en levensgeluk zijn twee.

Lacht u 't geluk niet toe, 't bedroef u 't harte niet:
't Is uit verborgen bron, dat 's levens zoetheid vliet.
God is niet uitgeput. Verwacht en staak uw zuchten;
De bittere lijdensboom teelt liefelijke vruchten.

Muslih Eddin Sadi.

ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

(Vervolg blz. 15)

Aanteekening: In verband met deze lessen leze men het artikel „Tempelbouwers” in de *Ster* van 1 Maart, 1931, en tevens „Evangelische Vragenbus” in dit nummer.

Les 3.

De plaats van het Tempelwerk in het Heilsplan.

Enkele Plechtigheden alléén aannemelijk in Tempels. — Openbaringen omtrent tempelbouwen en tempelwerk werden den profeet nu en dan gegeven na 3 April 1836, en hij begon deze dingen den kerkleden bekend te maken. In Nauvoe werd hun geboden den Heere een tempel te bouwen, want alléén in tempels kunnen deze plechtigheden verricht worden behalve in dagen van groote armoede, wanneer er geen tempels gebouwd kunnen worden. De Heer zegt (Leer en Verbonden 124:30):

Want deze verordening behoort tot Mijn huis, en kan Mij niet aannemelijk zijn, dan alleen in de dagen uwer armoede, waarin gij niet in staat zijt Mij een huis te bouwen.

Daar de kerkleden toen zij zich te Nauvoe vestigden, in armoedige omstandigheden verkeerden, stond de Heere hun toe, voor de dooden te doopen in den Mississippi totdat er gelegenheid wezen zou in den tempel. Zoodra er een doopvont aangebracht was in den tempel maakt de Heere, door openbaring, een einde aan de doopsbedieningen voor de dooden op andere plaatsen. Deze openbaring werd 3 Oct. 1841 gegeven en op den 8sten van de volgende maand werd de vont in den Nauvoetempel ingewijd. Sedert dien dag totdat de verdrijving uit Illinois plaats had, werd de doop voor de dooden daar voltrokken.

Na zijn aankomst in de Zoutmeervallei was het allereerste gebod, dat President Young ontving, een tempel te bouwen waarin dit werk voortgezet kon worden. De leden der Kerk gaven er gehoor aan, en ettelijke tempels zijn er verrezen, waar thans de levenden voor de dooden optreden.

(Wordt vervolgd)

Trouw moet blijken.

Een diamant blijft, schoon vertreden, diamant,
Maar 't glas wordt zand en asch, want daaruit is 't geblazen;

Een moed uit overleg houdt in den nood geen stand.
Maar d' ingeschapen moed kan nood noch dood verbazen.

Muslih Eddin Sadi.

VAN DE REDACTIE.

»Denk minzaam over hem die dwaalt.«

Zacht zij het oordeel over uwen broeder,
En zachter nog, als het uw zuster geldt;
Al gaan zij van het rechte pad soms af,
Geen mensch, die niet eens dwaalt, vergeet dat niet.
Hij die ons harte schiep en Hij alleen,
Kan over ons naar waarheid oordeel vellen;
Hij toch kent elke snaar en elken toon
Van 't hart en elke zwakke neiging:
Zwijg stil dus bij het richten onzer daden;
De weegschaal eff'nen — 't ligt niet in uw macht;
Wat is gedaan, bereken het ten deele,
Maar zeg niet, wat de schaal deed overslaan.

(Burns).

Kleine zwakheden in zijn humeur en in zijn karakter, die vergeving eischen — welk mensch heeft ze niet? Allen hebben wij eigenaardigheden, waarmede rekening dient gehouden te worden. Wij zien vooroordeelen in elkander, die wij moeten leeren voorbij te zien; onschuldige gewoonten, waaraan het wijst is, wat toe te geven; overtuigingen die eerbied verdienen.

„In mijn jeugd”, schrijft Horace Walpole, „was ik van plan een hekeldicht te schrijven op het menschengeslacht, maar thans, nu ik oud geworden ben, zou ik liever een geschrift van verdediging voor hen opstellen”.

Dat beteekent nu niet, dat men grove zonde heeft goed te keuren, volstrekt niet. Maar wij allen kunnen met vrucht vriendelijkheid en welwillendheid betrachten, zacht zijn van oordeel, zoo wij al oordeelen. Wij oordeelen toch allicht de menschen naar onze eigen maatstaf van wat recht en onrecht is. En dat is een groote fout. Barmhartigheid en genade te betrachten, zal niemand berouwen. Gedenken wij Shakespeares koninklijk woord:

„Het wezen der genade duldt geen dwang;
Zij drupt als zachte regen van omhoog
Op wat omlaag is: dubbel zegent zij;
Zij zegent wie haar geeft als wie haar krijgt;
Ze is 't machtigst in de machtigen; zij staat

Den hoogen heerscher beter dan zijn kroon :
 De sceppter toont zijn wereldlijk gezag,
 Het teeken van de tucht en majesteit,
 Waarin de vrees en schroom voor vorsten troont,
 Maar de genade is meer dan scepptermacht,
 Zij is gezeteld in der vorsten hart,
 Zij is een zinnebeeld der Godheid zelf”

K.

EVANGELISCHE VRAGENBUS.

Vraag: Voor de dooden gedoopt worden, is dat niet voor de geestelijke dooden: oogen hebben zij en zien niet hoe wij gehoorzaam zijn aan Gods geboden? De Heere Jezus heeft de gevangenis gevangen genomen en ook loslating bevolen in het graf, en vele ontslapenen zijn opgestaan en aan velen verschenen. De Heere Jezus heeft dit werk volbracht, en het is voor ons niet meer noodig dat wij voor menschen die gestorven zijn nog iets doen. Zij zijn of in het graf als verlorenen of in het paradijs als behouden, en wachten allen op den opstandingsdag, de eene (groep) om geoordeeld te worden voor eeuwig wee, de andere voor eeuwig wel? Is u het daar ook mede eens?

Mej. S. te R.

Antwoord: De apostel Paulus noemt de doop voor de dooden in 1 Corinthe 15:29. Hij spreekt over de *opstanding*: „Indien nu Christus gepredikt wordt, dat Hij uit de dooden opgewekt is, hoe zeggen sommigen onder u, dat er geene opstanding der dooden is?” (Vers 12). Allerlei bewijsgronden worden door hem naar voren gebracht, dat de *lichamelijk dooden* uit het graf zullen verrijzen: in Christus levend gemaakt. En dan komt hij aan vers 29: „Anders, wat zullen zij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” Zonder twijfel spreekt de apostel hier over de *lichamelijk dooden*. „Christus is opgewekt uit de dooden”, zegt hij, „en gelijk zij allen in Adam sterven, zoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” De Heiland is nimmer geestelijk dood geweest, Zijne opwekking uit de dooden was Zijne lichamelijke verrijzenis. En voor de dooden, die opgewekt zullen worden uit het graf, werden de hierbedoelde tijdgenooten van den apostel Paulus gedoopt.

Trouwens, niemand kan gedoopt worden voor iemand anders die nog op aarde vertoeft. „Een *iegeijk* van u worde gedoopt”: Handelingen 2:38. Wel zijn er vele geestelijke dooden, dat beamen wij volmondig, maar die dienen dan ook wedergeboren te worden, den ouden mensch af te leggen en den nieuwen aan te doen. Innerlijke verandering dient samen te gaan met uitwendige plechtigheden: „Wij zijn dan met Hem begraven, door

den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in de nieuwigheid des levens wandelen zouden" (Romeinen 6 : 4).

De Heiland „heeft de gevangenis gevangen genomen", zoo staat er in Efeze 4 : 8. Wel wat raadselachtig, die oude vertaling. De Leidsche vertaling is duidelijker : „Opgestegen ten hooge, heeft hij gevangenen buitgemaakt". Hij is „nedergedaald in de laagste deelen der aarde". Toen Hij „gedood was in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest" (1 Petrus 3 : 18) is Hij in den Geest heengegaan en heeft den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt (vers 19). En welke geesten waren dat? De geesten van de ongehoorzame tijdgenooten van Noach (vers 20).

Op grond hiervan verschillen wij van meening met onze gachte vraaginzendster. De afgestorvenen zijn *niet* òf in het graf als verlorenen òf in het paradijs als behouden.

Bij den dood keert de geest tot God terug, die hem gegeven heeft (Prediker 12 : 7). „Er is geen werk, noch verzinning, noch wetenschap, noch wijsheid in het graf, daar gij heengaat" (Prediker 9 : 10). De lichamelijke mensch, niet de geest, gaat naar het graf. „Het stof keert tot de aarde" (Prediker 12 : 7). De God van Abraham, Izaäk en Jacob is niet een God der dooden, maar der levenden: *want zij leven Hem allen* (Lucas 20 : 38). Honderdduizenden zijn naar de geestenwereld gegaan zonder het Evangelie te kennen. Zijn die zielen verloren? Onmogelijk. Zij zullen de Evangelieprediking hooren in de geestenwereld. Eenmaal zullen ze geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch. Zeer zeker. Maar ze kunnen daarginds leven naar God *in den geest*. Daartoe wordt ook den dooden het Evangelie verkondigd (Petrus 4 : 6).

De apostel Paulus en zijn tijdgenooten konden wel degelijk wat doen voor de afgestorvenen. En zij deden niets te kort aan het groote werk van den Heiland Hij deed *Zijn* werk, wij moeten het *onze* doen. De geloofshelden en geloofsheldinnen, in Hebreë 11 genoemd, *hebben de belofte niet verkregen* (Hebr. 11 : 39). Staan wij daar een oogenblik bij stil. Martelaars en martelaressen voor het heilige geloof, helden en heldinnen die geestesdood geleden zijn, in stukken gezaagd en door het zwaard ter dood gebracht, *hebben de belofte niet verkregen!*

Waarom niet, vraagt ge?

Paulus geeft het antwoord in vers 40 :

„Alzoo God wat beters over ons voorzien had, *opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden*".

Niemand zal ingaan tenzij hij geboren wordt uit water en geest (Johannes 3 : 5). In de geestenwereld kan de ziel gelooven en zich bekeeren (want daartoe wordt den dooden gepredikt) maar de waterdoop hoort op aarde thuis. De levenden kunnen ten behoeve

van de dooden gedoopt worden. De profet Elia is verschenen en het hart der vaders neigt zich tot de kinderen, het hart der kinderen tot hunne vaders (zie Maleachi 4:5 en 6).

Het werk voor de dooden, dat in daartoe gebouwde tempels thuishoort, wordt in de eerste plaats door familieleden verricht: de kinderen voor de vaders. De belofte der Schrift, dat er *heilanden* op den berg Zions zouden opkomen (Obadja 21) is in vervulling getreden. Heilanden: onderverlossers, die in *Zijnen naam* gedoopt worden voor de overledenen, welke zelf den waterdoop niet kunnen ontvangen. In het volle Evangelie is volle bevrediging.

ROTTERDAMSCH E DISTRICTS CONFERENTIE.

Gehouden op 19, 20, 21, 22 en 23 Februari 1931.

Op Donderdag 19 Febr. werden er twee vergaderingen gehouden, beginnende om 8 uur n.m., de eene in de St. Janstraat 15, en de andere te Overmaas, Dordtschestraatweg hoek Millinxstraat.

De vergadering in de St. Janstraat stond onder het presidentschap van Zendingpresident Frank I. Kooyman, terwijl Ouderling Warren D. Richardson, Districts President te Rotterdam, de leiding in handen had. Aanvangslied no. 14, „Glorie tot God omhoog”, door alle aanwezigen. Ouderling Nanno Venema sprak het openingsgebed uit. Daarna werd lied 3, „Leid ons, Goede Meester”, gezongen. De volgende sprekers voerden nu het woord: Ouderling Edward H. Boyer, gemeente president te Dordrecht; Ouderling D. Hubert Christensen die werkzaam is te Arnhem; en Ouderling Levinus Ringelberg, eerste raadgever in de Rotterdamsche Gemeente. Een Engelsch lied: „Sweet and Low”, werd ten gehoor gebracht door het M.-mannenkwartet van Rotterdam. De daarop volgende sprekers waren Ouderling Arthur van Otten, van Apeldoorn, en President Frank I. Kooyman. Als slotlied werd lied no. 69, „De Heer is mijn licht”, gezongen, en Zuster Elisabeth J. Kooyman eindigde met dankzegging.

Gelijktijdig met de bovengenoemde vergadering, werd de te Overmaas gehouden vergadering aangevangen door gezamenlijk lied no. 188, „Op het strand ontsteekt uw lichten”, te zingen. Ouderling Albert J. Aardema vroeg den zegen. Daarna werd lied 48, „Gods Geest brandt in 't harte”, gezongen. Ouderling Bert H. Opheikens, Overziener van de hulporganisaties der Zending, die de leiding had, sprak een woord van welkom tot de vergaderden. Twee toespraken: „Bijenkorfwerk” en „M.-mannenwerk”, werden gegeven door Zr. P. Hoogstad en Br. Wout Breeman van de Overmaas-gemeente. Een gemengd kwartet (Br. en Zr. F. Nederhand, Zr. Schouten en Br. Barendregt, van de Overmaas-gemeente) zong nu een lied.

Hierna traden de volgende zendelingen als sprekers op: Ouder-

ling John L. Spitters, gemeente-president te Arnhem; Ouderling C. N. Schaap, te Amsterdam werkzaam, en Ouderling Andrew P. Roghaar, werkzaam te Leeuwarden. Ter slotte werd lied 67, „Wij danken U, Heer, voor Profeten”, gezongen, waarna Ouderling Lynn R. Webb, gemeenteleider te Overmaas, het dankgebed uitsprak.

Vrijdagavond om 8 uur werd er een vergadering gehouden voor beide Rotterdamsche gemeenten in de zaal Excelsior. Deze stond onder het presidentschap van Pres. F. I. Kooyman en onder de leiding van Districts President Warren D. Richardson. Als openingslied werd No. 65, „Eert den Profeet”, door alle aanwezigen gezongen. Ouderling J. v. d. Vaart, eerste raadgever der Overmaas-gemeente, ging voor in het gebed. Een lied, „Eenmaal zal 't hart verstaan”, werd nu ten gehoor gebracht door het Rotterdamsche zangkoor. Ouderling Kenneth S. Hancock, gemeente-president te Schiedam was de eerste spreker, en Ouderling Fred. M. Weenig, zendingssecretaris, volgde hem op. Een duet werd nu door Zrs W. Schotel en Kwawegen gezongen. Daarna sprak Ouderling Alton R. Pugh, president der Delftsche gemeente, enkele woorden, en Ouderling Kenneth G. Allen, gemeente-president te Apeldoorn, was de laatste spreker. Het Rotterdamsche zangkoor zong als slotlied, „Looft nu den Heer”, en Ouderling Cloyd C. Galbraith sprak het dankgebed uit.

Zaterdagmorgen om 10 uur werd er een Zendingenbijeenkomst gehouden, met alle zendingen van de zending op één na aanwezig.

Zaterdagavond om 8 uur kwamen de ambtenaars en ambtenaressen van het District bijeen en ontvingen waardevolle instructies van verschillende sprekers.

Evenals in de vorige vergaderingen presideerde President F. I. Kooyman en had Ouderling W. D. Richardson de leiding. Deze bijeenkomst werd aangevangen door het zingen van lied No. 36: „Wat is Waarheid”. Er werd gebeden door Ouderling Sylvester M. Dalebout. Het daarop volgende lied was No. 127: „Het Zaaïen”. Ouderling G. A. Jongejan, trad op als de eerste spreker. Daarna voerde Ouderling B. H. Opheikens het woord. De vergaderden zongen nu lied 31: „Vriendelijke woorden”. De volgende spreekster was Zr. Tine C. Hartman-Spaans, Assistentie Bijenhouster van de Zending, en President Kooyman was de laatste spreker van dit samenzijn. Als slotlied zongen alle aanwezigen lied 188: „Op het strand ontsteekt uw lichten”, waarna Zr. Kooyman de dankzegging uitsprak.

Zondagmorgen werden er weer, gelijktijdig, twee bijeenkomsten gehouden. De vergadering die plaats vond in de St. Janstraat 15 stond onder de leiding van Ouderling W. D. Richardson. Het openingslied was No. 67: „Wij danken U, Heere!”. Ouderling Morris Cundick, van Almelo, smeekte den zegen af. Het zangkoor bracht nu het lied: „O, het is wondervol” ten gehoor. De eerste drie sprekers waren Ouderling W. Denis, lokale broeder van

Rotterdam; Ouderling Hoyt W. Brewster, secretaris van het O. O. V.- en Zondagsschool-werk der Zending, en Ouderling Cornelius J. Dee, die in den laatsten tijd werkzaam is om genealogische nasporingen te maken. Ouderling Hoyt W. Brewster en Zr. Tilly Schotel zongen hierop een duet. Daarna traden de volgende sprekers op: Ouderling Thomas F. Coppin, gemeente-president te Utrecht; Ouderling Lynn N. Murdock, gemeente-leider te Alkmaar; en Ouderling Herman Bell, president der Goudsche Gemeente. Ten slotte werd een lied, getiteld „Eere, Eere”, door het zangkoor gezongen. Ouderling Charles H. Lofthouse, gemeente-president te Leiden, eindigde met dankzegging.

Gelijktijdig met de pas gerapporteerde bijeenkomst werd er in de Overmaaszaal een vergadering gehouden. Hier had President Frank I. Kooyman de leiding. Openingslied No. 65: „Eere den Man”. Ouderling George Rytting, van het Zendingskantoor, sprak het gebed uit, waarna het Overmaas-zangkoor „Eenmaal zal het hart verstaan” zong.

President Kooyman sprak enkele woorden van welkom, waarop de volgende ouderlingen het woord voerden: William J. Kolde-wijn, Districts-president te Utrecht, en Warde M. Cameron, Amsterdamsch Districts-president.

Het koor zong: „O, het is wondervol”, en korte toespraken van de volgende ouderlingen volgden: Sylvester M. Dalebout, van Den Haag; Cloyd C. Galbraith, van Groningen; Edward H. Boyer, gemeente-president te Dordrecht; Blaine L. Baxter van Amsterdam; Nanno Venema, president van het Groninger District.

Zuster Elisabeth J. Kooyman hield een korte toespraak, en President Kooyman gaf een beknopt overzicht van het gesprokene en stelde daarop de algemeene autoriteiten der Kerk en die der Zending en van het District voor ter ondersteuning. Stemming eenparig vóór.

Het zangkoor zong: „Awake Ye Mortals” (Ontwaakt, Stervelingen) en Ouderling Lynn R. Webb, de Overmaassche gemeente-leider, uitte den dankbede.

Een „daverende” openluchtvergadering, in den namiddag op het Noordplein gehouden, verhoogde het animo van den dag. Er was een reuze-opkomst. Ouderling J. Borger presideerde. Verschillende zendelingen voerden het woord.

(Wordt vervolgd.)

Gelijk een kan gevuld wordt, ook al valt het water er druppelsgewijs in, zoo komt de dwaas in de macht der zonde, door haar voortdurend op kleine schaal te plegen.

(Indische Wijsheid.)

ZENDINGSNIEUWS.

Ontslagen.

C. J. Dee.

Vier ontslag-verleeningen ditmaal, allemaal aan districts-presidenten: Ouderling Cornelius J. Dee van het Groninger District, Ouderling Warde M. Cameron van het Amsterdamsche, Ouderling William J. Koldewijn van het Utrechtsche, en Ouderling Warren D. Richardson van het Rotterdamsche District.

W. J. Koldewijn.

Ouderling Dee, reeds eenigen tijd geleden opgevolgd door Ouderling Nanno Venema, heeft in de laatste weken genealogische nasporingen verricht. Ook Ouderling Cameron — die, behalve over het Amsterdamsche, ook eenigen tijd over het Utrechtsche District gepreseed heeft — heeft aan naspeuringen gedaan, hoewel niet voor zichzelf, want hij is niet van Nederlandschen bloede.

W. M. Cameron.

Maandag 16 Maart denken drie van onze vier eervol ontslagenen per Batavierboot naar Engeland af te varen, vanwaar zij per oceaansloper van de United Stateslijn verder reizen. Ouderling Koldewijn denkt eerst nog genealogische nasporingen te doen.

W. D. Richardson.

Verplaatst en Benoemd.

Verplaatsingen: Ouderling Jesse K. Thorne van Amsterdam naar Utrecht; Ouderling Daniel A. Grundmann van Utrecht naar Apeldoorn; Ouderling Arthur van Otten van Apeldoorn naar Leeuwarden; Ouderling Clyde Biddulph van Dordrecht naar Rotterdam; Ouderling Don Fred Smith van Alkmaar naar Dordrecht; Ouderling Wilson Poulter van Den Helder naar Den Haag; Ouderling Andrew P. Roghaar van Leeuwarden naar Rotterdam Overmaas als gemeente-leider. Ouderling C. Nicolaas Schaap van Amsterdam naar Alkmaar als gemeente-president.

Benoemingen: Ouderling Lynn R. Webb, gemeentepresident te Rotterdam Overmaas, is verplaatst naar Amsterdam waar hij is aangesteld tot president van het Amsterdamsche District; Ouderling M. Laverl Hall, Ouderling-Senior te Den Haag, is verplaatst naar Rotterdam en benoemd tot Districts-president aldaar; Ouderling Lynn N. Murdock, gemeenteleider te Alkmaar, is benoemd tot Districts-president te Utrecht.

Aangekomen.

Wij verwelkomden dezer dagen twee nieuwe zendingen, die op 1 Maart j.l. te Rotterdam aankwamen. Zij zijn Ouderling Nicolas Baker, van Ogden, Utah; die zijn zendingswerk heeft aangevangen te Alkmaar; en Ouderling Dee Stanford Harris, van Layton, Utah, wien Den Helder is aangewezen als eerste arbeidsveld.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR APRIL 1931.

AVONDMAALSVERS.

Waarom zou ik weiflen, mijn Heiland en Vrind,
 Waar in Uw genaad' alle twijfel verzwindt?
 Ik nuttig het nachtmaal, indachtig dat Gij
 Aan 't kruis hebt geleden, O Heiland, voor mij.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

1 Cor. 2:9

„Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord en in het hart des menschen niet is opgeklimmen hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.”

(Zorg ervoor dat dit geleerd wordt voor den 1sten Zondag).

2½ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 5 April. „De boodschap van een rechtvaardigen koning.”
 „Het verlorene gevonden.”
 B. van M.
- 12 April. „Oudheid van Evangelie-beginselen.”
 „Het karakter van Adam.”
 Oude Testament.
- 19 April. „De waarheid is machtig en zal zegevieren.”
 (Hiervoor kan 5 minuten genomen worden.)
 Nieuwe Testament.
- 26 April. „Eigen hulp — dan Hemelhulp.”
 „Zijn Mormonen Christenen?”
 Evangelieleer.
- Uw Zondagsschool-president kan U verdere inlichtingen geven.

INHOUD.

Een wondervolle organisatie	81		Van de Redactie:
Neen, spreekt geen kwaad	82		»Denk minzaam over hem die
De Presidenten van onze Zusters-			dwaalt«
hulpvereniging	83		Evangelische vragenbus
Het Mormonisme in de Hol-			R'damsche Districts Conferentie
landsche Pers	87		Zendingsnieuws
Zaligheid voor de dooden	88		Zondagsschoolwerk voor April
			96

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.